എബ്രായലേഖനത്തിന്റെ ജീവ-പഠനം

ദൂത് മുപ്പത്തിനാല്

അനശ്വര ജീവൻ

Tue — ഈ സന്ദേശം അനശ്വരമായ ജീവനെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സാരാംശവും മൂലകവും ഘടകാംശവുമായ ജീവനെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യം രാജകീയമാണെന്നു പറയുന്നത് ഗ്രഹിക്കുവാൻ അത്ര പ്രയാസമുള്ളതല്ല, കാരണം അവിടെയുള്ള യുക്തി അത്ര ആഴമുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം, ജീവനെ അതിന്റെ മൂലകവും, സാരാംശവും, ഘടകവും, ഘടകാംശവുമായി എടുത്ത് ജീവനാൽ സംരചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് പറയുന്നത് വളരെ ആഴമുള്ളതാണ്. ഇവിടെയുള്ള യുക്തി വളരെ ആഴമേറിയതാണ്. കഴിഞ്ഞ ദൂതിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം മരണത്തിന്റെ അഭാവമാണ്. അനശ്വരമായ ജീവന്റെ വിഷയത്തെ നാം പരിഗണിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം മരണത്തിന്റെ അഭാവമാണെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അല്പംകൂടി പറയേണ്ടത് ആവശ്യമാകുന്നു.

തിരുവെഴുത്തുകൾ അനുസരിച്ച്, പൗരോഹിത്യത്തിന് മൂന്നു വശങ്ങളുണ്ട്: അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വശവും, രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വശവും, ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വശവും. അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വശം നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിന് യാഗങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. തന്മൂലം, അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം മുഖ്യമായും പാപയാഗത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രാജകീയ വശം പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ നമ്മുടെ ജീവസഹായമായി ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വശം നമ്മെ അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട്, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മൂന്നു വശങ്ങൾ വിവരിക്കുവാൻ നമുക്ക് മൂന്നു പദങ്ങളുണ്ട്: അഹരോന്യ വശത്തിന് യാഗമർപ്പിക്കുന്നതും, രാജകീയ വശത്തിന് ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതും, ദിവ്യ വശത്തിന് രക്ഷിക്കുന്നതും.

യാഗമർപ്പിക്കുന്നത് പാപമെന്ന പ്രശ്നത്തെ പരിഹരിക്കുകയും, ശുശ്രൂഷിക്കുന്നത് പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ പകരുകയും, രക്ഷിക്കുന്നത് അങ്ങേയറ്റം നമ്മെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രക്ഷിക്കൽ നമ്മെ പ്രത്യേകിച്ചും മരണത്തിൽനിന്നും മരണത്തിന്റെ സകല പരിതസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം പാപമെന്ന പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുമ്പോൾ, രാജകീയ പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തെ നമുക്കു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു, നമ്മുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായിട്ടല്ല, നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ആസ്വാദനമായിട്ടത്രേ. മിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളോടും നിങ്ങൾ ദൈവത്തെ പരാമർശിക്കുമ്പോ ഴെല്ലാം, അവർ അവനെക്കുറിച്ച് അവരുടെ ആരാധനാവസ്തുവായി ചിന്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അല്പസമയത്തേക്ക് നാം ഇതു മറക്കണം. നാം ദൈവത്തെ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ, അവൻ പ്രക്രിയാവിധേ യനായെന്നും നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായമായിരിക്കുവാൻ നമ്മിലേക്കു പകരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും നാം അവനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കണം. നിങ്ങളുടെ സഹായമായി അവനെ ആസ്വദിക്കുന്ന തിനെക്കാൾ മേന്മയേറിയ ഒരു ആരാധന ദൈവത്തിനില്ല. അവനു മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുവാൻ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാമെങ്കിലും, അവൻ പറയും, "കുഞ്ഞേ, ഇതു ചെയ്യരുത്. നിങ്ങൾ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അപ്പവും വീഞ്ഞുമായിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എത്രത്തോളം എന്നിൽനിന്നു തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, അത്രത്തോളം ആരാധന നിങ്ങൾ എനിക്കു നല്കുകയാണ്." ദൈവത്തെ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഏറ്റവും നല്ല ആരാധന. ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയാഗ്രഹത്തെ അങ്ങേയറ്റം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ആരാധന നമ്മുടെ സഹായമായി നാം അവനെ ആസ്വദിക്കുന്നതാണ്.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നത് തന്റെ നിത്യ പദ്ധതിയിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ യഥാർഥവും പ്രാരംഭവുമായ ഇംഗിതമായിരുന്നു (ഉല്പ. 2:9-10). ദൈവത്തിന്റെ നിത്യപദ്ധതിയിൽ, മനുഷ്യൻ തന്റെ പൂർണ്ണാ വിഷ്കാരമായിത്തീരേണ്ടതിന് മനുഷ്യന്റെ സർവവുമായിരി ക്കുവാൻ അവനെത്തന്നെ മനുഷ്യനിലേക്ക് പകരുവാൻ ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചു. ഈ ഉദ്ദേശ്യം നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായമായി പ്രക്രിയാവിധേയനായ ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ മാത്രമാണ് നിർവഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്. എങ്കിലും, ഇതു നിർവഹിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് പാപം കടന്നുവന്നു. അതുകൊണ്ട്, പാപമെന്ന പ്രശ്നം പരിഹരിക്ക ണമായിരുന്നു. എന്നാൽ പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുക

എന്നത് ദൈവം തന്റെ നിത്യോദ്ദേശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലായിരുന്നു; അത് മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ചയാലുണ്ടായ പാപത്തിന്റെ പ്രവേശനം നിമിത്തം പിന്നീട് ചേർക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ചനിമിത്തം, മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിന സഹായമായി മനുഷ്യനിലേക്ക് തന്നെത്തന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയെന്ന ദൈവോദ്ദേശ്യത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാനും നശിപ്പിക്കുവാനും പാപം കടന്നുവന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാൻ സാത്താൻ പാപത്തെ കൊണ്ടുവന്നതിനാൽ, പാപമെന്ന പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടണമായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ, പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നില്ല, പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു എന്ന് ഇതിലൂടെ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. പല ക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രാരംഭ കാര്യങ്ങൾ മറക്കുകയും പിന്നീടു ചേർക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തെ അവഗണിക്കുകയും അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നു, എന്നാൽ രാജകീയ പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തിന്റെ നിത്യോദ്ദേശ്യം നിറവേറ്റുന്നു. അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം പാപത്തെ നീക്കികളയുകയും, രാജകീയ പൗരോഹിത്യം നമ്മുടെ കൃപയായി ദൈവത്തെ കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യു.

പിന്നെ എന്തിനാണ് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ വശമായ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്? പാപം കഴിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും, അത് മരണം എന്ന ഭയങ്കരമായ ഒരു ഫലത്തിനു കാരണമായി. റോമർ 5 അനുസരിച്ച് പാപത്തിന്റെ ഫലം മരണമാണ്. മരണത്തെ നമ്മുടെ മാനുഷിക ധാരണയുടെ ഇടുങ്ങിയ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് മനസ്സിലാക്കരുത്. മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വേദപുസ്തകത്തിലെ വിശാലമായ ഗ്രാഹ്യമനുസരിച്ച്, മരണത്തിൽ മായയും ദ്രവത്വവും നെടുവീർപ്പും ഞരക്കവും ക്ഷയവും ഉൾപ്പെടുന്നു. സകലവും ക്ഷയിക്കുന്നതാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ബലമുള്ള ഒരു ശരീരം ഉണ്ടായിരിക്കാം, എന്നാൽ അധികം താമസിയാതെ അത് ക്ഷയിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. മായ, ദ്രവത്വം, അടിമത്തം, ഞരക്കം, ക്ഷയം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം റോമർ 8-ൽ പൂർണമായി വികാസിപ്പിക്കുകയും വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. റോമർ 5-ൽ നമുക്ക് പാപവും മരണവുമുണ്ട്; റോമർ 8-ൽ നമുക്ക് മായയും, ദ്രവത്വവും, അടിമത്തവും, ഞരക്കവും, ക്ഷയവും ഉണ്ട്. പഴയ സൃഷ്ടിയുടെ തലവനായ ആദാമിലൂടെ കടന്നുവന്ന പാപത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ മരണത്താൽ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ

മലിനമാക്കപ്പെട്ടു. പാപത്തിന്റെ ഫലമായ മരണത്തിൽനിന്നും വരുന്ന മലിനീകരണം എന്താണ്? അത് ദ്രവത്വവും മായയും ക്ഷയവും ഞരക്കവുമാണ്. മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും ഞരങ്ങുന്നുവെന്ന് റോമർ 8:22 പറയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് ജനത്തിന് ഇത്രയധികം കായികമൽസരങ്ങളും വിനോദങ്ങളും ഉള്ളത്? കാരണം, അവർ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയോടുംകൂടെ അസുഖം ബാധിച്ച് ഞരങ്ങുകയാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയും ഉള്ളിൽ ആഴത്തിൽ ഞരങ്ങുന്നു. ആളുകൾ ഈ ഞരക്കത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ, അവർ നൃത്തം ചെയ്യുവാനോ, മറ്റു വിനോദങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാനോ പോകുന്നു. ഈ വിനോദങ്ങളെല്ലാം കറുപ്പു പോലുള്ള മയക്കുമരുന്നുകളാണ്, അത് അസ്വസ്ഥതയുടെ അനുഭൂതിയെ എടുത്തുകളയുന്നു. എന്നാൽ കറുപ്പ് സുഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല; അത് നിങ്ങളെ മയക്കുന്നതേയുള്ളൂ. നൃത്തവും എല്ലാ കായികമൽസരങ്ങളും വിനോദങ്ങളും മയക്കുമരുന്നുകളാണ്. നൃത്തത്തിൽനിന്നോ ഒരു കായിക വിനോദത്തിൽനിന്നോ പലരും വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ, ഉള്ളിലെ ഞരക്കം അപ്പോഴും അവിടെ ഉണ്ടെന്ന് അവർ കണ്ടെത്തുന്നു. മാറ്റംവന്ന ഒരേയൊരു കാര്യം അവർ മയക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസവും ഒരു മയക്കുമരുന്നാണ്. നിങ്ങൾ ഉയർന്ന ബിരുദം നേടിയേക്കാമെങ്കിലും, ഒരിക്കൽ ബിരുദം നേടിയ ശേഷം "ഇത് എന്താണ്?" എന്നു നിങ്ങൾ പറയുകയും നിങ്ങളുടെ ഡിപ്ലോമ വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്യും. ഈ ഞരക്കം മരണത്തിന്റെ ഫലങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്.

മരണത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ നിമിത്തം, നമുക്ക് ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം ആവശ്യമാണ്, അത് ജീവന്റെ സാന്നിധ്യവും മരണത്തിന്റെ അഭാവവും ആണ്. സഭയിലെ ചില പ്രിയപ്പെട്ട വിശുദ്ധരുടെ വീടുകൾ നിങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ, മായയും, ദ്രവത്വവും, ഞരക്കവും, ക്ഷയവുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. ഇതാണ് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലെ സാഹചര്യമെങ്കിൽ, അത് അർഥമാക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അഭാവമുണ്ടെന്നാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭവനം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ, അവിടെ മരണത്തിന്റെ അഭാവവും ജീവന്റെ സാന്നിധ്യവും ഉണ്ട്. യാതൊരു മായയും, ദ്രവത്വവും, ഞരക്കവും, ക്ഷയവും ഇനി ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. നിരവധി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ധാരണയ്ക്കു വിരുദ്ധമായി, ചൂതാട്ടം പോലെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിസ്തു നമ്മെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് എബ്രായർ 7:25 അർഥമാക്കുന്നില്ല; അത് മുഖ്യമായും അർഥമാക്കുന്നത് നമ്മുടെ സകല ദ്രവത്വത്തിൽനിന്നും, മായയിൽനിന്നും, ഞരക്കത്തിൽനിന്നും, ക്ഷയത്തിൽനിന്നും അവൻ നമ്മെ രക്ഷിക്കുമെന്നാണ്. അതെ,

നാം അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെടണം! നിങ്ങൾ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു വരുമ്പോൾ, അവിടെ ഞരക്കവും മായയും ദ്രവത്വവും ക്ഷയവും അല്ല, സ്തുതിയും യാഥാർഥ്യവും കെട്ടുപണിയും വളർച്ചയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. മരണത്തിന്റെ ഈ പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുകയെന്നതാണ് അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെടുകയെന്നതു കൊണ്ട് അർഥമാക്കുന്നത്. ഇത് രക്ഷകൻ രക്ഷിക്കുന്നതല്ല, ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം രക്ഷിക്കുന്നതാണ്.

7:25-ൽ അങ്ങേയറ്റം എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന യവനപദത്തിന് തികവ് എന്ന യവനപദത്തിന്റെ അതേ മൂലപദമുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താൽ, അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയെന്നാൽ തികവിലേക്കു രക്ഷിക്കപ്പെടുക എന്നാണ് അർഥമാക്കുന്നത്. എന്തുതരം തികവിലേക്കാണ് ക്രിസ്തു നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നത്? അവന്റെ തികവിലേക്ക്. അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെടുക എന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ തികവിലേക്ക് കൊണ്ടുവരപ്പെടുക എന്നാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ദിവ്യപുത്രൻ ജഡാവതാരം ചെയ്യുകയും, ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുകയും, മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുകയും, ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുകയും, എന്നേക്കുമായി തികഞ്ഞവനാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ തികവിൽ ഞരക്കമോ, മായയോ, ദ്രവത്വമോ, അടിമത്തമോ, ക്ഷയമോ ഇല്ലെന്നാണ് ഇത് അർഥമാക്കുന്നത്. ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ടവനും ഉയർത്തപ്പെട്ടവനുമായ, തികഞ്ഞവനാക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തുവിൽ, യാതൊരു ഞരക്കവുമില്ല. അവന്റെ ഉള്ളിൽ മായയോ, അടിമത്തമോ, ദ്രവത്വമോ, ക്ഷയമോ പോലുള്ള എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല, അവൻ ഈ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നും തികച്ചും സ്വതന്ത്രനാണ്. മായ, ഞരക്കം, ക്ഷയം, അടിമത്തം, ദ്രവത്വം എന്നിവയെല്ലാം മരണത്തിന്റെ ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളാണ്. മരണത്തിന്റെ ഈ ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കുവാനും അവന്റെ തികവിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുവാനും തികഞ്ഞവനാക്കപ്പെട്ടവനായ ക്രിസ്തുവിനു കഴിയും. ഈ അത്ഭുതകരമായ തികവിൽ മായയോ, ദ്രവത്വമോ, അടിമത്തമോ, ഞരക്കമോ, ക്ഷയമോ ഇല്ല. ഇതാണ് അങ്ങേയറ്റമുള്ള രക്ഷിക്കൽ, തികവിലേക്കുള്ള രക്ഷിക്കൽ. ഇത് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രക്ഷിക്കലാണ്.

ക്രിസ്തു ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ, അവൻ പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു. മുപ്പത്തൊന്നാമത്തെ ദൂതിൽ നാം കണ്ടതുപോലെ, അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്താൽ മുൻകുറിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ വേല ഒന്നാമത്തെ നിലയിലും, അവന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ രണ്ടാമത്തെ നിലയിലും ആണ്. അവന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ട് നാം ഇപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ നിലയിലാണ്. രാജകീയ പൗരോഹിത്യം

പാപത്തിന്റെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നില്ല. പാപം അവസാനിച്ചു, ഇനി പാപത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യാഗങ്ങളില്ല. "പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇനി ഒരു യാഗവും ശേഷിക്കുന്നില്ല" എന്ന് 10:26 പറയുമ്പോൾ ഇതാണ് അർഥമാക്കുന്നത്. ഇവിടെ, രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽ നമ്മുടെ ദൈനംദിന സഹായത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ ആസ്വാദനമായി ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യം നാം ആസ്വദിക്കുന്നു.

നാം അവന്റെ രാജകീയ പൗരോഹിത്യം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മരണത്തിന്റെ സകല ഉപോൽപന്നങ്ങളെയും കുറയ്ക്കുകയും വിഴുങ്ങിക്കളയുകപോലും ചെയ്യുന്ന ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിൽ നാം പങ്കെടുക്കുന്നു. പ്രക്രിയാവിധേയനായ ഒരുവനായി ദൈവം നമ്മിൽ ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടുന്നത് നാം ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ, മരണത്തിന്റെ ഉപോൽപന്നങ്ങളായ മായ, ദ്രവത്വം, അടിമത്തം, ഞരക്കം, ക്ഷയം എന്നിവയെ കുറയ്ക്കുകയും, ഇല്ലാതാക്കുകയും, വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിൽ നാം പങ്കെടുക്കുന്നു. ദിനംപ്രതി, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ നമ്മുടെ ഞരക്കത്തിന്റെയും മായയുടെയും ഒരു കുറയ്ക്കലും, ഒരു വിഴുങ്ങലും ഉണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിൽ നാം എത്ര അധികം പങ്കെടുക്കുന്നുവോ അത്രയും കുറച്ച് ഞരക്കമേ നമുക്കുള്ളൂ. അവന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം നാം എത്ര അധികം ആസ്വദിക്കുന്നുവോ അത്രയും കുറച്ച് നെടുവീർപ്പേ നമുക്കുള്ളൂ. നാം ഇനി നെടുവീർപ്പിടുകയല്ല—നാം ആർപ്പിടുകയാണ്. ചില ക്രിസ്തീയ യോഗങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷത അവരുടെ നെടുവീർപ്പാണ്. യോഗങ്ങളിൽ നിങ്ങൾക്ക് കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നത് നെടുവീർപ്പു മാത്രമാണ്. നാം സഭാജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നുവന്ന് "ആമേൻ" എന്നു പറയുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു, "ഇത്ര ഉച്ചത്തിൽ ആമേൻ പറയുകയോ ഹല്ലേലൂയ്യാ എന്ന് ആർക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. നിങ്ങൾ മാന്യമായ ഒരു ക്രമം പാലിക്കണം." തങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളിൽ എപ്പോഴും നെടുവീർപ്പിടുന്നവർ ഒന്നാം നിലയിൽപോലുമല്ല, മറിച്ച് അടിത്തട്ടിലാണ്. നാം രണ്ടാം നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് യോഗങ്ങളിൽ ആർപ്പിടുന്നത്. നാം എത്രയധികം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹത്യത്തെ ആസ്വദിക്കുന്നുവോ, അത്രയും കുറച്ച് നാം നെടുവീർപ്പിടുകയും, അത്രയുമധികം ആർപ്പിടുകയും ചെയ്യും.

അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം മാത്രമേയുള്ളൂ. അവരുടെ സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിൽ അവർ അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നിലയിൽ തങ്ങുന്നു. ഇന്ന് നമ്മുടെ നില രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റേയും ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റേയും നിലയിലേക്ക്

ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനായി കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കുക! ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം അനശ്വരമായ ജീവനാൽ സംരചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, മരണത്തിന്റെ ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ തികവിലേക്ക് നമ്മെ അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കുവാൻ അതു പ്രാപ്തമാണ്.

റോമർ 8 അനുസരിച്ച്, നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വേലയുടെ അവസാനത്ത പടി നമ്മെ തേജസ്കരിക്കുകയാണ്. തേജസ്കരിക്കപ്പെടുകയെന്നാൽ എന്താണ്? അത് ദിവ്യ പൗരോഹിത്യംകൊണ്ട് നമ്മെ സമഗ്രമായി സാന്ദ്രീകരിക്കുന്നതാണ്. നാം ദിവ്യ പൗരോഹിത്യംകൊണ്ട് സമഗ്രമായി സാന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോൾ, അത് നമ്മുടെ തേജസ്കരണമായിരിക്കും. തേജസ്ക്കരിക്കപ്പെടുക എന്നത് മായ, ദ്രവത്വം, അടിമത്തം, ഞരക്കം, ക്ഷയം എന്നിവയിൽനിന്ന് വിടുവിക്കപ്പെടുന്നതും കൂടിയാണ്. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ റോമർ 8-ലെ തേജസ്കരണം ഇതാണ്—നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പായ പൂർണ പുത്രത്വം. നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പ് എന്നത് മായ, ദ്രവത്വം, ക്ഷയം എന്നിവയിൽനിന്ന് ദിവ്യ പൗരോഹിത്യംകൊണ്ട് പൂർണമായി നിറയുന്ന ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള അതിന്റെ കായാന്തരമാകുന്നു. അതായിരിക്കും നമ്മുടെ തേജസ്കരണം. അഹരോന്യ പൗരോഹിത്യം റോമർ 3-ലും 4-ലും, രാജകീയ പൗരോഹിത്യം റോമർ 6-ലും റോമർ 8-ന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തും ഉണ്ട്; ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം റോമർ 8-ന്റെ മധ്യത്തിലും അവസാനഭാഗത്തും ഉണ്ട്. എബ്രായർ 7 റോമർ 3-നോടോ 4-നോടോ ചേർന്നുവരുന്നില്ല; അത് ഒന്നാമതായി റോമർ 6-മായും റോമർ 8-ന്റെ ആദ്യ ഭാഗവുമായും ചേർന്നുവരുകയും, ഒടുവിൽ അത് തേജസ്കരണത്തോടും, മായ, ദ്രവത്വം, അടിമത്തം, ക്ഷയം എന്നിവയിൽനിന്നുള്ള വിടുതലിനോടും ഇടപെടുന്ന റോമർ 8-ന്റെ മധ്യഭാഗത്തോടും അവസാനഭാഗത്തോടും ചേർന്നുവരുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാം ഇപ്പോൾ ഈ തികവിലേക്കുള്ള വഴിയിലാണ്; നാം തികവ് പ്രാപിക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൻ കീഴിലാണ്. നമ്മുടെ മുൻഗാമിയെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു ആ തികവിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞു, നമ്മെയും അവിടെ കൊണ്ടുവരും. നാം അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെടും. അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കപ്പെടുകയെന്നാൽ മായയും, ദ്രവത്വവും, അടിമത്തവും, ഞരക്കവും, ക്ഷയവും, നെടുവീർപ്പും ഇല്ലാത്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ തികവിലേക്ക് കൊണ്ടുവരപ്പെടുക എന്നാണ്. ഈ വിധത്തിൽ നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതാണ് ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ. നാം എബ്രായർ 8-ലേക്കു വരുമ്പോൾ, ഇതാണ് അവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മേന്മയേറിയ ശുശ്രൂഷയെന്നു നാം കാണും. മേന്മയേറിയ ശുശ്രൂഷ രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയാണ്.

രാജകീയ പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തിന്റെ കെട്ടിടത്തിനു വേണ്ടിയാണ്. സെഖര്യാവു 6:12-13 അനുസരിച്ച്, രാജ പുരോഹിതനെന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു, കർത്താവിന്റെ ആലയം പണിയുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിനുവേണ്ടി രാജത്വത്തെയും പൗരോഹിത്യത്തെയും സംയോജിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ, രാജകീയ പൗരോഹിത്യം സഭയുടെ കെട്ടുപണിക്കു വേണ്ടിയാണ്, കാരണം നീതിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ക്രമം നിലനിർത്തുന്നത് രാജകീയ പൗരോഹിത്യമാണ്. നീതിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ക്രമം ദൈവത്തിന്റെ കെട്ടുപണിയുടെ വേല മുന്നോട്ടുപോകുന്നതിന് അവസരം നല്കുന്നു. രാജകീയ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഈ ശുശ്രൂഷ നടക്കുമ്പോൾ, അനശ്വരമായ ജീവന്റെ മൂലകവുമായി സംരചിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം മരണത്തിന്റെ എല്ലാ ഉപോൽപന്നങ്ങളെയും കുറയ്ക്കുവാൻ കടന്നുവരുന്നു. ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മൂലകമായ ഈ അനശ്വര ജീവൻ എന്താണെന്ന് ഇനി നാം കാണണം.

I. ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ

ഒന്നാമതായി, ഈ അനശ്വര ജീവൻ ദൈവത്തിന്റെ ജീവനാണ്. "ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ" എന്ന ഈ പ്രയോഗം മുഴുവൻ വേദപുസ്തകത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം, എഫെസ്യർ 4:18-ലാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്, "അവർ തങ്ങളുടെ അറിവിൽ ഇരുണ്ടുപോയിട്ട്, തങ്ങളിലുള്ള അജ്ഞത നിമിത്തം, തങ്ങളുടെ ഹൃദയ കാഠിന്യം നിമിത്തം തന്നെ, ദൈവജീവനിൽനിന്ന് അകന്നിരിക്കുന്നു." അവിശ്വാസികൾ ദൈവത്തിന്റെ ജീവനിൽനിന്ന് അകന്ന്, ഛേദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ, നാം അതിനോട് ചേർന്ന്, യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, കാരണം ദൈവം തന്റെ ജീവനെ നമ്മുടെ ആളത്തത്തിലേക്ക് അച്ചാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പദം articulated, അഥവാ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു എന്നാണ്; അത് അതർഥമാക്കുന്നത് ശരീരത്തിന്റെ ഒരു അവയവം മറ്റൊരു അവയവത്തിന് അച്ചാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, കൈ ഭുജത്തിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു. ഇത് കേവലം സ്ഥാനീയമായ ഒരു കാര്യമല്ല, പിന്നെയോ ജീവന്റെ ഒരു കാര്യമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ നമ്മുടെ ആളത്തത്തിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, നാം ഇനി ദൈവത്തിന്റെ ജീവനിൽനിന്ന് അകന്നവരല്ല. 1 കൊരിന്ത്യർ 6:17 പറയുന്നു, "കർത്താവിനോടു പറ്റിച്ചേരുന്നവൻ അവനുമായി ഏകാത്മാവാകുന്നു." ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ നമ്മുടെ ആളത്തത്തിലേക്ക് അച്ചാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഒരു ചെറിയ കാര്യമല്ല. വരും വർഷങ്ങളിലെ സഭാജീവിതത്തിൽ കർത്താവ് ഇത് അധികമധികമായി വികസിപ്പിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമുക്ക് നല്ല ധാർമികതയും പെരുമാറ്റവും ആവശ്യമാണെന്നു

പറയുന്ന എല്ലാ മാനുഷിക പഠിപ്പിക്കലുകളെയും നാം മറക്കുകയും, നമുക്ക് വാസ്തവമായി ആവശ്യമുള്ളതിൽ—ദൈവത്തിന്റെ ജീവനിൽ—ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും വേണം.

ഈ ജീവൻ ദിവ്യജീവനാണ്. എന്നോടു പറയൂ, നിങ്ങൾ ഒരു മാനുഷ്യ ആളത്തമാണോ, അതോ ദിവ്യ ആളത്തമാണോ? ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാനുള്ള മാർഗം എന്നത്, "ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല, എന്നാൽ ഞാൻ ദിവ്യ ജീവനോടുകൂടിയ മനുഷ്യനാണ്." എല്ലാ ദൂതന്മാരോടും നാം ഒരു പ്രഖ്യാപനം നടത്തണം: "ദൂതന്മാരേ, എനിക്ക് ദിവ്യജീവനുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയില്ലേ? ദൂതന്മാരേ, നിങ്ങൾക്ക് ദിവ്യജീവനില്ല, എന്നാൽ എനിക്കുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ജീവൻ എനിക്കുണ്ട്." നമുക്ക് ദിവ്യ ജീവൻ ഉണ്ട്!

ജീവനെക്കാൾ മേന്മയേറിയതൊന്നുമില്ല. മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തിലും ഏറ്റവും ഉത്തമമായ കാര്യം ജീവനാണ്. ഭൂമിയിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ ജീവനെ എടുത്തുകളയുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ ഗ്രഹം ശൂന്യമായിരിക്കും. ഭൂമിയുടെ മനോഹാരിതയും, സന്തോഷവും, സൗന്ദര്യവും ഒരു കാര്യത്തിൽനിന്നാണു വരുന്നത്—ജീവനിൽനിന്ന്. ഭൂമിയിൽ ജീവൻ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഈ ഗ്രഹം അർഥശൂന്യമായിരിക്കും. ഇന്നു നമുക്ക് ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ജീവനുണ്ട്; സസ്യജീവനോ ജന്തുജീവനോ ദൂതന്മാരുടെ ജീവനോ മനുഷ്യജീവൻപോലുമോ അല്ല, നമുക്കുള്ളത് ദിവ്യജീവനാണ്! ഇത് നാം കണ്ടുവെങ്കിൽ, ആനന്ദത്താലും സ്തുതിയാലും നാം മതിമറന്നുപോകും.

II. നിത്യ ജീവൻ

അനശ്വരമായ ജീവൻ നിത്യജീവനും ആണ് (യോഹ. 3:16). നിത്യം എന്ന പ്രയോഗം എന്താണ് അർഥമാക്കുന്നത്? നിരവധി തവണ കിംഗ് ജെയിംസ് പതിപ്പ് നിത്യജീവൻ (Eternal life) എന്നതിനു പകരം അനന്തമായ ജീവൻ (Everlasting life) എന്നു പറയുന്നു, എന്നാൽ ഈ വിവർത്തനം ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് മാറിപ്പോകുന്നു. അനന്തമെന്ന കാര്യം അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നെങ്കിലും നിത്യജീവൻ എന്നത് അനന്തമായ ജീവനല്ല. നിത്യജീവൻ എന്നത് വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ജീവൻ, ആരംഭമോ അവസാനമോ ഇല്ലാത്തതും, സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ പരിമിതികളില്ലാത്തതുമായ ജീവനാണ്. നിത്യജീവൻ വളരെ ഉന്നതമാണ്, അത് വിവരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിനപ്പുറമാണ്; അത് നമ്മുടെ വിവേകത്തെ കവിഞ്ഞുപോകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ജീവനാൽ സംരചിക്കപ്പെട്ടതാണ്.

III. സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത ജീവൻ

അനശ്വരമായ ഈ ജീവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്ത ജീവനാണ്

(യോഹ. 1:4). ദൂതന്മാരുടെ ജീവൻ മുതൽ സസ്യജീവൻ വരെയുള്ള എല്ലാത്തരം ജീവനും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ജീവനാണ്. അനശ്വരമായ ജീവൻ മാത്രമാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്തത്. അത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും, സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്. ഈ ജീവൻ നമ്മുടെ സഭാജീവിതത്തിലും, കുടുംബജീവിതത്തിലും, ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിലും അനുലോമപരമായ ചിലത് എപ്പോഴും സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിക്കുന്നതും എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാത്തതുമായ ഈ ജീവനെ നമുക്ക് അനുദിനം ആസ്വദിക്കാം. ഇന്ന് ഇതാണ് നമ്മുടെ ജീവൻ.

IV. ക്രിസ്തു തന്നെയായ ജീവൻ

ഈ അനശ്വരമായ ജീവൻ ക്രിസ്തു തന്നെയാണ് (യോഹ. 14:6; 1 യോഹ. 5:12; കൊലൊ. 3:4). ദൈവം തന്നെയായ ക്രിസ്തുവിനെക്കാൾ കുറഞ്ഞതൊന്നും അനശ്വരമായ ജീവനല്ല. അനശ്വരമായ ജീവന് പ്രവർത്തനങ്ങളും കഴിവുകളും മാത്രമല്ല ഉള്ളത്—അതിന് അത്ഭുതവാനായ ഒരു വ്യക്തിയുമുണ്ട്. ഈ ജീവനെ നാം അനുദിനം അനുഭവിക്കണം.

V. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട ജീവൻ

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അനശ്വരമായ ജീവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (യോഹ. 18:38; 19:4, 6). ക്രിസ്തു ഭൂമിയിലായിരുന്ന മുപ്പത്തിമൂന്നര വർഷത്തിനിടയിൽ ഈ ജീവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. കർത്താവിന്റെ ഭൗമിക ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാടുവാഴിയായിരുന്ന പീലാത്തോസ് അവസാനത്തെ മൂന്നു പരീക്ഷകൾ നടത്തുകയും, ഓരോ പരീക്ഷയുടെയും അവസാനം, "ഈ മനുഷ്യനിൽ ഞാൻ ഒരു കുറ്റവും കാണുന്നില്ല" എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവനിൽ ഒരു കുറ്റവുമില്ല എന്ന് നിങ്ങളുടെ മനഃസാക്ഷിക്ക് പറയുവാൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ നിങ്ങൾക്ക് കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുമോ? എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ എന്നെ വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, എന്നിൽ കുറ്റം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഓരോ ഭാര്യയും അവളുടെ ഭർത്താവിൽ കുറ്റം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മിൽ ആർക്കും പരീക്ഷയെ നേരിടുവാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും, കർത്താവായ യേശു എല്ലാ പരീക്ഷകളെയും പിടിച്ചുനിന്നു. ഇന്നു നമുക്കുള്ള ജീവൻ ഓരോ പരീക്ഷയിലൂടെയും കടന്നുപോയ ജീവനാണ്. ഈ ജീവൻ തികഞ്ഞതാണ്.

VI. മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ജീവൻ

അനശ്വരമായ ജീവൻ മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ജീവനാണ് (വെളി. 1:18). മരണം ശക്തിയുള്ളതാണ്. അതു വരുമ്പോൾ

ആർക്കും അതിനെ ചെറുക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചത്തിലും മരണത്തെക്കാൾ ശക്തിയുള്ള ഒരു കാര്യം മാത്രമേയുള്ളൂ—ദിവ്യ ജീവൻ. നിഴലിലുള്ള ജീവനല്ല, യഥാർഥ ജീവനായ യാഥാർഥ്യത്തിലുള്ള ജീവൻ മരണത്തെക്കാൾ ശക്തിയുള്ളതാണ്. ഏതാണ് കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ളത്—ഇരുട്ടോ, അതോ വെളിച്ചമോ? വെളിച്ചം ഇരുട്ടിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തയുള്ളതാണ്, കാരണം അതു പ്രകാശിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഇരുട്ടിനെ ജയിക്കുന്നു. ഏതാണ് കൂടുതൽ ശക്തം—ജീവനോ, അതോ മരണമോ? ജീവൻ മരണത്തെക്കാൾ ശക്തിയുള്ളതിനാൽ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കുക. ഇക്കാരണത്താലാണ് ജീവന് മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഈ ജീവൻ മരണത്തിലൂടെ കഷ്ടിച്ച് കടന്നുപോകുകയായിരുന്നില്ല; അത് ഒരു വിനോദസഞ്ചാരി സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്ന യാത്രപോലെ മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുകയായിരുന്നു. കർത്താവായ യേശു ക്രൂശിൽ മരിച്ചശേഷം, മരണമേഖലയിൽ ഒരു പര്യടനം നടത്തുവാൻ പോയി. മരണമേഖല സന്ദർശിക്കുകയും, നല്ലൊരു പര്യടനം നടത്തുകയും ചെയ്തശേഷം കർത്താവ് മരണത്തിൽനിന്ന് മെല്ലെ നടന്നുനീങ്ങി. മരണത്തിന് അവനോട് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇത് നമുക്ക് കേവലമൊരു ഉപദേശപരമായ അറിവായിരിക്കരുത്. മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ ആ ജീവൻ ഇന്നു നമ്മുടേതാണെന്ന് നാം കാണണം; അത് ഇപ്പോൾ നമ്മിൽ ഉണ്ട്.

VII. മരണത്തിനു പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ജീവൻ

നശ്വരമായ ജീവൻ മരണത്തിന് പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ജീവനാണ് (പ്രവൃ. 2:24). മരണമേഖലയിൽ ഒരു കാഴ്ചാപര്യടനം നടത്തിക്കൊണ്ട് ക്രിസ്തു പാതാളത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ, അവനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മരണം അതിന്റെ മുഴുവൻ ശക്തിയെയും സചേതനമാക്കിയെങ്കിലും, മരണത്തിന് യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ മരണം പരമാവധി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, ജീവൻ മരണത്തെക്കാൾ ശക്തിയുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു ചെയ്യുവാൻ അതിന് കഴിഞ്ഞില്ല.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ മരണവും ജീവനും ഉണ്ട്. നിങ്ങളുടെ സംയമം നഷ്ടപ്പെടുകയോ സഹോദരങ്ങളോട് അസന്തുഷ്ടി തോന്നുകയോ ചെയ്യുന്നതുപോലും മരണമാണ്. യോഗങ്ങളിൽ സ്തുതിക്കുവാനോ പ്രാർഥിക്കുവാനോ പ്രവർത്തിക്കുവാനോ ഉള്ള നിങ്ങളുടെ പ്രാപ്തിയില്ലായ്മയും മരണമാണ്. "എനിക്കു കഴിയില്ല" എന്ന് ജീവൻ ഒരിക്കലും പറയുന്നില്ല. ജീവന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ "എനിക്കു കഴിയില്ല" എന്ന പദങ്ങളില്ല. ജീവൻ എപ്പോഴും പറയുന്നത്,

"എനിക്കു കഴിയും. എനിക്ക് സകലവും ചെയ്യുവാൻ കഴിയും: എനിക്ക് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയും, എനിക്ക് പ്രാർഥിക്കുവാൻ കഴിയും, എനിക്ക് ആർപ്പിടുവാൻ കഴിയും, എനിക്ക് ആമേൻ പറയുവാൻ കഴിയും, എനിക്ക് സ്തുതിക്കുവാൻ കഴിയും." "എനിക്കു കഴിയും" എന്നു നിങ്ങൾ പറയുമ്പോഴെല്ലാം അതു ജീവനാണ്. "എനിക്കു കഴിയില്ല" എന്ന് നിങ്ങൾ പറയുമ്പോഴെല്ലാം അതു മരണമാണ്. ഇനി മുതൽ സഭാജീവിതത്തിൽ "എനിക്കു കഴിയില്ല" എന്നു പറയുന്നത് നാം ഒഴിവാക്കണം. ഒരു വചനം സംസാരിക്കുവാൻ നിങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ പറയണം, "ഹല്ലേലൂയ്യാ, എനിക്കതു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. ഒരു പ്രശ്നവുമില്ല." ഒരു സഹോദരനോ സഹോദരിയോ "എനിക്കു കഴിയില്ല" എന്നു പറയുമ്പോഴെല്ലാം അത് മരണമാണെന്ന് നാം അവരെ ഓർമപ്പെടുത്തണം. മരണം പറയുന്നു, "എനിക്കു കഴിയില്ല", എന്നാൽ ജീവൻ പറയുന്നു, "എനിക്കു കഴിയും." ജീവന് അസാധ്യമായതൊന്നുമില്ല. ജീവന് എന്തും ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. സ്ഥലം സഭകളിലുള്ള സഹോദരീ സഹോദരന്മാരെ അന്യോന്യം അങ്ങേയറ്റം, തികവോടെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന് അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുവാൻ ജീവനു കഴിയും. യെശയ്യാവ് 6:8-ൽ "ഞാൻ ആരെ അയയ്ക്കേണ്ടൂ, ആർ നമുക്കുവേണ്ടി പോകും?" എന്ന് കർത്താവു ചോദിച്ചു, "അടിയൻ ഇതാ; അടിയനെ അയയ്ക്കേണമേ" എന്ന് യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ പ്രതികരിച്ചു. "ഞാൻ ആരെ അയയ്ക്കേണ്ടൂ?" എന്ന് കർത്താവ് നമ്മോടു ചോദിക്കുന്നത് കേൾക്കുമ്പോൾ "ഇല്ല, കർത്താവേ, ഞാനില്ല" എന്നു നാം പറയരുത്; "കർത്താവേ, ഞാൻ ഇതാ, എന്നെ അയയ്ക്കേണമേ" എന്നു നാം പറയണം. എല്ലാ സ്ഥലം സഭകളും ജീവനിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, സഭാജീവിതം സ്വർഗത്തെക്കാൾ ഉന്നതമായിരിക്കും. താമസിയാതെ സഭകൾ ഇതുപോലെയായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. എല്ലാ സഭകളും ജീവനിലായിരിക്കട്ടെ!

VIII. പുനരുത്ഥാന ജീവൻ

അനശ്വരമായ ജീവൻ പുനരുത്ഥാന ജീവനാണ് (യോഹ. 11:25). ജീവനും പുനരുത്ഥാന ജീവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണ്? ജീവൻ മരണത്താൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതല്ല: അത് ഒരിക്കലും മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയിട്ടില്ല. പുനരുത്ഥാന ജീവൻ മരണത്താൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതും, മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയതുമാണ്, മരണത്തിന് അതിനെ യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയില്ലെന്ന് അതു തെളിയിക്കുന്നു. ഇന്നു നമ്മുടെ ജീവൻ പുനരുത്ഥാന ജീവനാണ്, അത് മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോയതും മരണത്തിന് പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു തെളിയിച്ചതുമായ ജീവനാണ്.

IX. ആത്മാവായിരിക്കുന്നതിന്റെ ജീവൻ

നശ്വരമായ ജീവൻ ആത്മാവായിരിക്കുന്നതിന്റെ ജീവനാണ് (റോമ. 8:2). റോമർ 8:2 ജീവന്റെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു. ജീവൻ എവിടെയുണ്ടോ, അവിടെ ആത്മാവുണ്ട്, കാരണം ഈ ജീവന്റെ സാരവത്തായ യാഥാർഥ്യവും വാസ്തവികതയും പ്രായോഗികതയും ആത്മാവാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻ ഉള്ളപ്പോൾ, നിങ്ങൾക്ക് ആത്മാവുണ്ടായിരിക്കും, നിങ്ങൾക്ക് ആത്മാവുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ജീവനുണ്ടായിരിക്കും. ജീവനെയും ആത്മാവിനെയും ഒരിക്കലും വേർപിരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

X. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷിക്കുന്ന ജീവൻ

നശ്വരമായ ജീവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷിക്കുന്ന ജീവനാണ് (റോമ. 5:10). അങ്ങനെയുള്ള രക്ഷിക്കുന്ന ജീവനെന്ന നിലയിൽ, അതിന് നമ്മെ അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം മുഖാന്തരം നാം നിരപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷിക്കുന്ന ജീവനാൽ നാം രക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നും റോമർ 5:10 പറയുന്നു.

XI. വാഴുന്ന ജീവൻ

ഈ ജീവൻ വാഴുന്ന ജീവനുമാണ് (റോമ. 5:17). നാം ജീവനിൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുക മാത്രമല്ല, ജീവനിൽ വാഴുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മെ സിംഹാസനസ്ഥരാക്കുന്ന, ഒരു രാജാവായി സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുത്തുന്ന ഒരു ജീവൻ നമുക്കുണ്ട്. ഇതാണ് വാഴുന്ന ജീവൻ.

XII. ജീവവൃക്ഷത്തിന്റെ ജീവൻ

നശ്വരമായ ജീവൻ ജീവവൃക്ഷത്തിന്റെ ജീവനാണ് (ഉല്പ. 2:9; വെളി. 2:7; 22:2, 14). ജീവവൃക്ഷം ആരംഭത്തിലെ ജീവനായിരുന്നു, കാരണം വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജീവവൃക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ജീവവൃക്ഷമായിരിക്കും നിത്യതയിലെയും ജീവൻ. ഉല്പത്തി 2-ൽ നമുക്ക് ആരംഭത്തിലെ ജീവനുണ്ട്, വെളിപ്പാട് 22-ൽ നമുക്ക് നിത്യതയ്ക്കായുള്ള ജീവനുണ്ട്. ആരംഭമോ അവസാനമോ ഇല്ലാത്ത നിത്യജീവൻ എന്ന ഈ ജീവനാണ് ജീവവൃക്ഷത്തിന്റെ ജീവൻ.

XIII. അക്ഷയതയോടുകൂടെയുള്ള ജീവൻ

അനശ്വരമായ ജീവൻ ക്ഷയിക്കാത്ത, എപ്പോഴും അക്ഷയതയോടുകൂടെയുള്ള ജീവനാണ് (2 തിമൊ. 1:10). ഈ ജീവൻ എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ ക്ഷയമില്ല. ക്ഷയം മരണത്തിന്റെ ഒരു ഉപോൽപ്പന്നമാണ്, എന്നാൽ അനശ്വരമായ ജീവനാൽ സംരചിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം എല്ലാ ക്ഷയത്തെയും കുറയ്ക്കുന്നു.

XIV. അലിയിക്കുവാനാകാത്ത, അനശ്വരമായ ജീവൻ

അനശ്വരമായ ജീവൻ അലിയിക്കാനാകാത്തതാണ് (എബ്രാ. 7:15). അതിനെ ഒരിക്കലും അലിയിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. ചില രാസ സംയുക്തങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക ദ്രാവകത്തിൽ വയ്ക്കുന്നതിലൂടെ അലിയിക്കുവാൻ കഴിയും, എന്നാൽ ഈ അനശ്വരമായ ജീവനെ ഒന്നിനും അലിയിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. അത് എന്നേക്കും അങ്ങനെതന്നെ ഇരിക്കും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ജീവനാണ് നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ളതും, ഇന്നു നാം ആസ്വദിക്കുന്നതും. ഇതിനെ യാതൊന്നിനും നശിപ്പിക്കുവാനോ അലിയിക്കുവാനോ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് ഈ ജീവനെ അനശ്വര ജീവൻ എന്നു വിളിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അതിനെ കത്തിക്കുകയോ അതിന്മേൽ വെള്ളം ഒഴിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് അപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അതിനെ കൊല്ലുന്നുവെങ്കിൽ, അത് അധികം ജീവിക്കും. നിങ്ങൾ ഈ ജീവനെ കല്ലറയിൽ വച്ചാൽ, കല്ലറ പൊട്ടിത്തെറിക്കും; നിങ്ങൾ അതിനെ പാതാളത്തിൽ വച്ചാൽ, അതിനെ പിടിച്ചുവയ്ക്കുവാൻ പാതാളം അശക്തമായിരിക്കും. നമ്മിൽ ഈ അത്ഭുതകരമായ ജീവൻ ഉള്ളതിനാൽ, ഞരക്കവും ബലഹീനതകളിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ നോട്ടവും നാം അവസാനിപ്പിക്കണം. നാം സ്വീകരിച്ച ജീവൻ നശിപ്പിക്കാനാകാത്ത ജീവനാണ്; ഭൂമിയിലോ, സ്വർഗത്തിലോ, നരകത്തിലോ ഉള്ള യാതൊന്നിനും അതിനോട് ഇടപെടുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇതാണ് ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തെ സംരചിക്കുന്ന ജീവൻ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യം ഇങ്ങനെയുള്ള അത്ഭുതകരമായ ഒരു ജീവനെക്കൊണ്ട് സംരചിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് മരണത്തിന്റെ എല്ലാ ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ തികവായ തേജസ്കരണത്തിലേക്ക് നമ്മെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മെ അങ്ങേയറ്റം രക്ഷിക്കുവാൻ ദിവ്യ പൗരോഹിത്യത്തിന് കഴിയുന്നത്.